

Een stukje uit een wiskunde les

Een wiskunde lerares probeert iets uit te leggen. Er zijn drie leerlingen die met elkaar contact zoeken, via oogcontact, commentaar en uitbarstingen van gelach. Twee keer vraagt de lerares vriendelijk of ze naar haar uitleg willen luisteren. Elke keer, nadat de leerlingen even haar aandacht hebben, gaan ze toch weer met elkaar praten.

Afgeleid van datgene wat ze wil uitlegen en in toenemende mate gefrustreerd om de aandacht te krijgen, merkt de lerares op dat ze boos wordt en veroordeelt ze de leerlingen als ongemanierd en aanstootgevend, waarvan ze weet dat dit haar boosheid voedt en dat haar vermogen om verbinding te maken met de leerlingen verminderd. Zij herinnert zich dat onderliggende boosheid een belangrijk signaal is voor een onvervulde behoefte en ze verlegt haar aandacht een moment naar binnen in zichzelf om verbinding te krijgen met haar behoeftes.

De lerares reageert haar boosheid op zichzelf af: 'Dit is belachelijk, Ik heb het gehad met deze leerlingen'. Ze willen er alleen maar vanaf komen.....Dat, in stilte geeft ze zich zelf empathie en zoekt ze naar haar eigen gevoel en onderliggende behoeftes. Wat voel ik? Ik ben zo gefrustreerd geraakt dat ik hun aandacht niet kan trekken. Ik ben boos omdat ze de les saboteren en dat ze geen enkel respect tonen..... Onder de boosheid zie ik dat ik gefrustreerd ben en me bedroefd voel omdat ik echt wil om dit wiskunde concept goed aan iedereen wil uitleggen op hetzelfde moment; Ik wil me echt met hun verbinden en niet het gevecht aangaan.

Nu de lerares in contact is met haar gevoel en behoefte en ze het verlangen heeft zich te verbinden met haar studenten, richt ze zich tot hen en vertelt haar waarneming, gevoel en behoefte en daarna doet ze een verzoek:

Lerares: Als ik jullie steeds met elkaar hoor praten nadat ik twee keer gevraagd heb om alsjeblieft te luisteren als ik het wiskunde concept uitleg, voel ik me gefrustreerd en bedroefd. Ik wil de uitleg afronden en verder gaan, en ik heb behoefte aan samenwerking. Ik wil graag weten of jullie bereid zijn stil te zijn en te luisteren naar me de volgende tien minuten zodat ik de uitleg kan afronden en dan onderzoek wat jullie hebben geleerd?

Student 1: Dit is zo saai!

Lerares (luistert empatisch en raad naar de gevoelens en behoeftes van de student) Ben je gaar en wil je iets actiefs doe?

Student 1: Ja, ik haat het om alleen maar te luisteren.

Lerares: Wil je van me horen hoe moeilijk het voor jou is om alleen maar te zitten en luisteren als je iets actiefs wil doen en meer deel wilt nemen?

Student 1: Ja

Lerares: (ze merkt dat student 1 iets gekalmeerd is en nadat ze zich realiseert dat ze gehoord is, zegt ze)

Ik ben verward en teleurgesteld omdat ik er van hou om een meer interactieve en leuke manier van overbrengen van dit concept voor sta en daar niet eerder aan gedacht heb. Ik herken dat we allemaal verschillende leerstijlen hebben. Sommige van ons kunnen zitten en luisteren gedurende een langere tijd terwijl anderen actief willen zijn en willen werken met materiaal en met elkaar kunnen praten. Kan één van jullie me vertellen wat je me hebt horen zeggen, zodat ik erachter kan komen of ik mezelf duidelijk heb uitgedrukt?

Student 1: U hebt gezegd dat we allemaal op een verschillende manier leren en u wilt graag dat we in staat zijn op die manier te leren welke het beste bij ons past.

Lerares: Dank je wel. Ja! Ik voel me het fijnst als iedereen betrokken is bij het leren. Ik wil de lessen zo levendig mogelijk maken.

Lerares (zich wendend tot de andere twee studenten): Zijn jullie ook niet instaat om nu te luisteren?

Student 2: Ja. En ik begrijp ook niet waarom we dit moeten leren?

Student 3: Ja, we gebruiken het nooit.

Lerares (empatisch luisterend, radend naar de gevoelens en behoeftes van de studenten onder deze woorden)

Het klinkt alsof jullie ook gefrustreerd zijn omdat je graag wilt weten waarom je dit moet leren

Student 2: Ja, waarom zoveel tijd verspelen aan iets dat je nooit gebruikt?

Lerares (empatisch luisterend, ze hoort meer behoeftes): Zou je willen weten dat waaraan je je tijd en energie aan besteed in de toekomst nuttig voor je zal zijn?

Student 2: Ja.

Lerares (neemt een verschuiving waar bij alle drie studenten nadat ze gehoord zijn op deze manier, en ze merkt dat ze nu hun volle aandacht aan haar geven, en ze vertelt wat er in haar omgaat): Ik ben echt blij dat jullie me dit vertellen. Ik zie in dat ik jullie niet heb duidelijk gemaakt wat de waarde is van dit concept. Ik ga dat echt doen omdat om dat ik niet wil dat jullie je tijd en energie verspelen aan iets nutteloos. Ik wil graag door gaan met dit belangrijke gesprek wat waardevol voor jullie is en ik ga later door met de wiskunde. Doen jullie met me mee?

(Ze ziet knikkende hoofden, ze draait zich naar de rest van de klas om te onderzoeken wat hun begrip is): Zo, ik wil graag van de anderen weten of ze ook niet weten of deze wiskunde nuttig voor jullie kan zijn? (ze kijkt in het rond.....). Zo, voor de helft van de klas is het onduidelijk. Hoe zit dat met de andere helft? Wil iemand die wel de waarde van de wiskunde inziet dit delen met de rest van de klas? Daarna wil ik de waarde van deze wiskunde uitleggen.

In het gesprek dat volgt bespreken de studenten en de lerares de waarde van dit stuk wiskunde. In de dialoog communiceert de lerares tenminste vier belangrijke boodschappen met haar studenten: Ik vind jullie gevoel en behoeftes belangrijk, Ik herken en hou rekening met verschillende leerstijlen, ik wil dat jullie het belang inzien van datgene wat je leert en ik wil de tijd nemen om dit duidelijk te maken.